

denne Talerstol, men jeg vil dog gerne hævde, at naar en Del ærede Medlemmer af Venstre, de Herrer Pinstrup, Stengaard-Kirkegaard, Knud Kristensen m. fl., vil bestemme Befolkningens fremtidige politiske Deling paa Grundlag af Toldbeskyttelseslinier og saa hævder, at man vil finde Socialdemokratiet blandt Toldbeskyttelsens Talsmænd, saa tager man ganske fejl. Socialdemokratiet er ifølge hele sit Program, ifølge sine Interesser og ifølge hele sit hidtidige politiske Arbejde et lige saa erklæret Frihandelsparti som Venstre. Det er heller ikke saaledes, at Socialdemokratiet er vildt begejstret, for Importregulering, men vi anser Importregulering for at være et brugeligt Nødmiddel, som under de nuværende ekstraordinære Forhold er i høj Grad paakrævet. Aarsagen til, at man ønsker at træffe Foranstaltninger overfor visse nødstedte Industrier er jo den, at disse Industrier er kommet i særlig vanskelige Forhold paa Grund af den unormale Stilling, som en Del europæiske Lande er kommet i. I de valutasvage Lande er Forholdene saa forrykkede og saa unormale, at de gamle Konkurrencevilkår ikke mere eksisterer, og da mener vi, at vi er ikke tjent med, at en hel Del danske Industrier, som i Tidens Løb ved dygtig Ledelse og ved Hjælp af dygtige Arbejdere har oparbejdet sig en anset Stilling og udfører et betydeligt Samfundsarbejde, som Følge af en saadan unormal Konkurrence skulde gaa til Grunde. Jeg er ganske klar over, at denne unormale udenlandske Konkurrence fra de valutasvage Lande kan ikke vedblive; et Land, som ikke er i Stand til at købe, vil heller ikke i det lange Løb være i Stand til at sælge. Men det er dog meget muligt, at en Situation som den nuværende kan vare saa længe, at de danske Industrier er slaaet ned, Virksomhederne standset, Maskinerne maaske bortsolgt, de dygtige øvede Arbejdere enten spredt for alle Vinde, idet de har maattet rejse til Udlandet, eller ude af Øvelse paa Grund af saa lang Tids Arbejdsløshed. Dersom saa vor egen Industri blev ødelagt og Tilførselen fra de valutasvage Lande ophørte, vilde der komme et Tidspunkt, hvor vi maatte købe vore Varer hos de valutastærke Industrilande; og saa fik det danske Samfund nok at vide, hvad Prisen var, saa kunde vi i dyre Domme komme til at betale Renter af de billigere Varer, som vi mente at have faaet under Valutamisøren. Vi ønsker, at der skal træffes Foranstaltninger derimod ved Importregulering, for det første fordi en Importregulering er og ifølge sin Natur

maa være tidsbegrænset, saaledes at Statsmagten, Samfundsmagten altid holder den i sin Haand. Vi ønsker dernæst, at denne Importregulering skal foregaa uden Prisforhøjelser; derfor ønsker vi, at der fra Statsmagtens Side skal føres en nøje Kontrol med de Virksomheder, som nyder godt af den, og vi ønsker navnlig at paase, at de formentlig samfundsmæssige Fordele, som følger med Importreguleringen, ikke skal gaa i Spekulationens eller i andre forkerte Lommer. Det glæder mig for øvrigt, at der dog er en hel Del af Venstre, som er enige med os heri; selv det ærede Medlem Hr. Pinstrup har jo, efter hvad der saa mange Gange er blevet oplyst fra denne Talerstol, i sine lyse Øjeblikke haft samme Opfattelse. Naar man har hørt den Debat, som er blevet ført her, forekommer det mig, at der saavel gennem det ærede Medlem Hr. Pinstrups som gennem det ærede Medlem Hr. Knud Kristensens og flere andre Venstreudtalelser er gaaet som en rød Traad en Slags Henrik Ibsensk Trolde-moral. Man har hævdet, at Landbruget skulde ikke alene være sig selv, hvad kun er godt og rigtigt, men Landbruget skulde være sig selv nok. Men det er en gal Opfattelse. Vil man leve i det moderne Kultursamfund, saa er der ingen Enkeltperson, ingen Enkelstand, der kan være sig selv nok; vi er alle afhængige af hverandre og maa derfor ogsaa tage Hensyn til hverandre.

Denne Hævdelse af, at Landbruget skal være sig selv nok, staar i stærk Modsætning til den triste Kendsgerning, som jeg fremhævede under Finanslovbehandlingen i Fjor, og som i Aar er blevet gentaget fra mange Sider, at det danske Landbrug ikke er og ikke i mange Aar har været i Stand til at aftage og beskæftige sit eget Fødselsoverskud. Naar Landbruget ikke en Gang kan skaffe sine egne Børn Arbejde og Beskæftigelse, har det ikke Lov til at hævde, at det maa være, at det kan og skal være sig selv nok. Vi lærer, og vi ved jo alle, at som Forholdene har været i de senere Aar, er der aarlig 20 000 Landbrugerbørn, der maa søge hen til andre Beskæftigelser, bort fra Landbruget, fordi der ikke er Plads til dem der. Jeg kan ikke forstaa, at denne Udvikling ikke fylder Landbrugets Mænd med Bekymring. Hvis den fortsættes, er det kun et meget begrænset Tidsspørgsmaal, naar de egentlige Landbrugere bliver et lille Mindretal i Befolkningen; og dette vil i høj Grad svække deres politiske Indflydelse. Det er overmaade betegnende, og det er for Resten overmaade beklageligt, at man fra de specielt patentagrariske Venstre-